

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
25 У. 7171/15
12.05.2017. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Маријане Тафра Мирков и Биљане Шундерић, чланова већа, са судским саветником Данијелом Поповић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из П. М., ..., кога заступа Владимир Јорданов, адвокат из Петровца на Млави, Бате Булића број 11, Тржни центар “Стиг” спрат 2, против решења туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за пореско правне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак, број 300-436-05-00950/2014-II000 од 17.03.2015. године, у предмету пореском, у нејавној седници већа, одржаној дана 12.05.2017. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца поднета против решења Општинске управе Петровац на Млави, Одељења за локалну пореску администрацију број 436-2/10417/2014 од 16.04.2014.године, којим је тужиоцу утврђен порез на имовину за 2014. годину за непокретности – куће за становање, која се налази у П.М., улица ... и ..., у укупном износу од 13.282,50 динара.

Тужбом, поднетом Управном суду дана 09.05.2015.године, допуњеном поднеском од 02.09.2015.године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због учињених битних повреда правила поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања из кога је изведен неправилан закључак у погледу чињеничног стања и погрешне примене прописа. Наводи да се у образложењу оспореног решења наводи да је у диспозитиву првостепеног решења табеларно приказан обрачун предметног пореза уз наводно навођење свих елемената за утврђивање пореза што првостепени орган у свом решењу није учинио. Истиче да се из диспозитива првостепеног решења може недвосмислено утврдити да за другу непокретност првостепени орган није извршио умањење за порески кредит, тако да су наводи туженог да је на идентичан начин пореском обвезнику утврђена

пореска обавеза и за други објекат неосновани, због чега су разлози изнети у образложењу оспореног решења потпуно нејасни и противречни. Сматра да је другостепени орган учинио битну повреду правила поступка из разлога што није санкционисао све истакнуте повреде поступка и погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање као и погрешну примену материјалног права који су у жалби истакнути, већ је уместо првостепеног органа утврђивао чињенично стање и примењивао материјално правне одредбе. У вези са тим наводи да се у образложењу првостепеног решења уопштено цитирају законске одредбе, ко се сматра обвезником пореза на имовину, при том се не дају разлози о ком се то закону ради, не наводи се по ком, тачно, правном основу је тужилац дужан да плаћа порез на имовину и о каквој врсти имовине се у конкретном случају ради. Даље наводи да се у образложењу првостепеног решења само цитирају уопштено законске и друге одредбе, основице пореза на имовину, али не и начин и поступак како је утврђена пореска основица, нити се дају разлози о пореским стопама које су примењене, већ се само наводи да је порез на имовину утврђен применом пореских стопа прописаних Одлуком о утврђивању пореза на имовину општине Петровац на Млави, исто то важи и за порески кредит где је само наведено да је исти утврђен на основу члана 13. Закона, али се не наводи о ком се то закону у конкретном случају ради и у ком износу је исти утврђен. Сматра да је порез на имовину за 2014. годину утврђен у дупло већем износу у односу за порез за 2013. годину, иако је просечна цена непокретности по м² остала иста и за 2014. годину, па с обзиром на старост објекта сматра да би порез за 2014. годину требало бити умањен због увећане амортизације. Наводи да у образложењу првостепеног решења није наведен ни један разлог, нити било какав правни основ због чега је пореска обавеза увећана у односу на раније донето решење, при чему тужени орган приликом оцене наводи жалбе, наводи да је пореска обавеза повећана са разлога јер су измењене одредбе Закона о порезима на имовину, тако да се код утврђивања пореске основице више не примењује корективни елемент већ се само обрачунава амортизација, не дајући јасне разлоге како је могуће да пореска обавеза буде више него двоструко повећана само зато што се више не примењује корективни елемент, те колико је исти раније износио. Сматра да је оспореним решењем повређен закон на његову штету па предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Тужени орган, изјашњавајући се на наводе тужбе, у одговору на тужбу, оспорио је ове у целини, те је остајући у свему код разлога оспореног решења, предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Управни суд је, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, те је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. наведеног закона, оценом навода тужбе, оспореног решења, те одговора на тужбу, као и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Према разлозима оспореног решења тужени је одлуку из диспозитива донео налазећи да је правилно првостепени орган поступио, када је на основу података

о укупној површини за опорезивање и години изградње предметних непокретности које је тужилац навео у пореској пријави, утврдио тужиоцу основицу и износ пореза на имовину за 2014. годину, у складу са одредбама члана 2, 4, 5, 6 и 33. став 1. Закона о порезима на имовину (“Сл.гласник РС” бр.26/01...47/13), одредбама Одлуке о утврђивању елемената пореза на имовину за територију општине Петровац на Млави, бр. 020/211/2013-02 од 05.09.2013.године и одредбама Одлуке о просечној цени квадратног метра непокретности на територији општине Петровац на Млави број 020/249/2013-02 од 26.11.2013. године (“Сл.гласник општине Петровац на Млави” бр. 5/13 и 6/13). Тужени орган је у образложењу решења навео да је у диспозитиву првостепеног решења табеларно приказан обрачун предметног пореза уз навођење свих елемената потребних за утврђивање пореза. Даље је навео да је првостепени орган просечну цену квадратног метра непокретности у зони у којој се налазе предметне непокретности утврдио према Одлуци о просечној цени м² непокретности на територији општине Петровац на Млави од 26.11.2013. године, а која цена за прву зону за куће за становање на територији општине Петровац на Млави износи 40.250,00 динара по квадратном метру, а да је прва зона за наведену улицу у којој се налази предметна непокретност утврђена на основу Одлуке о утврђивању елемената пореза на имовину за територију општине Петровац на Млави од 05.09.2013.године. Затим је навео да је правилно првостепени орган за пореску обавезу правилно применио стопу амортизације од 34,00 % односно 40,00 % за наведене објекте, а према подацима о години изградње истих на основу чега су кроз умањење пореске основице за амортизацију, пореске основице кориговане на основу старости објеката. Даље је навео да је пореска обавеза за кућу за становање опорезиве површине од 150 м² утврђена множењем површине објекта са просечном ценом по квадратном метру, те је добијена вредност умањена за износ обрачунате амортизације 34% према години изградње, тако да је за предметну непокретност, пореска основица за 2014. годину утврђена у износу од 3.984.750,00 динара. На утврђену пореску основицу првостепени орган је применио пореску стопу од 0,40 % из члана 11. став 1. тачка 3. Закона о порезима на имовину и члана 2. став 1. тачка 3. наведене Одлуке о утврђивању елемената пореза на имовину за територију општине Петровац на Млави па је обрачунао пореску обавезу у износу од 15.939,00 динара. Како тужилац станује на наведеној адреси, обрачуната пореска обавеза на предметном објекту је умањена за порески кредит у износу од 50% сходно одредби члана 13. став 1. Закона о порезима на имовину. За другу непокретност која се налази на истој адреси пореска обавеза је утврђена на идентичан начин, али без умањења за порески кредит из члана 13. став 1. наведеног закона. Приликом оцене навода жалбе да је просечна цена непокретности по м² наведене непокретности за 2014.годину остала иста као и за 2013.годину а да је пореска обавеза у 2014.години драстично повећана, тужени је навео да је до наведеног повећања пореске обавезе дошло због промена одредбе Закона о порезима на имовину, пошто се од 01.01.2014. године код утврђивања пореске основице не примењују корективни елементи (коэффициент квалитета непокретности – објекта), већ само обрачуната амортизација, а основни елементи за обрачун пореза су корисна површина и просечна цена по м² непокретности зависно од зоне у којој се непокретност налази.

Одредбом члана 2. став 1. тачка 1. Закона о порезима на имовину (“Службени гласник РС” бр. 26/01...47/13) прописано је да порез на имовину из члана

1. тачка 1) овог закона (у даљем тексту: порез на имовину), плаћа се на непокретности које се налазе на територији Републике Србије, и то на: право својине, односно на право својине на земљишту површине преко 10 ари.

Одредбом члана 4. став 1. тачка 1. наведеног закона прописано је да је обвезник пореза на имовину правно и физичко лице које је на непокретности на територији Републике Србије ималац права из члана 2. став 1. тач. 1) до 4) овог закона.

Одредбом члана 5. став 1. наведеног закона прописано је да је основица пореза на имовину за непокретности пореског обвезника који не води пословне књиге је вредност непокретности утврђена у складу са овим законом. Ставом 3. истог члана закона прописано је да се вредност непокретности из става 1. овог члана, осим земљишта, може умањити за амортизацију по стопи до 1% годишње применом пропорционалне методе, а највише до 40%, почев од истека сваке календарске године у односу на годину у којој је извршена изградња, односно последња реконструкција објекта, а на основу одлуке скупштине јединице локалне самоуправе о висини стопе амортизације која важи на дан 15. децембра године која претходи години за коју се утврђује порез на имовину и која је објављена у складу са овим законом.

Одредбом члана 6. став 1. тачка 1. и 2. и став 2. наведеног закона прописано је да вредност непокретности из члана 5. овог закона чине корисна површина и просечна цена квадратног метра одговарајућих непокретности у зони у којој се налази непокретност. Корисна површина земљишта је његова укупна површина, а корисна површина објекта је збир подних површина између унутрашњих страна спољних зидова објекта (искључујући површине балкона, тераса, лођа, неадаптираних таванских простора и простора у заједничкој недељивој својини свих власника економски дељивих целина у оквиру истог објекта).

Одредбом члана 33. став 1. наведеног закона прописано је, између осталог, да утврђивање пореза на имовину врши се на основу података из пореске пријаве пословних књига пореских обвезника и других података којима орган надлежан за утврђивање, наплату и контролу пореза располаже, а од значаја су за утврђивање пореске обавезе.

Код напред наведеног, према оцени Управног суда, правилно је, тужени орган оспореним решењем, одбио жалбу тужиоца изјављену против решења првостепеног органа од 16.04.2014. године, основано налазећи да је тужиоцу пореска обавеза правилно утврђена на основу података о укупној површини за опорезивање и години изградње предметних непокретности које је тужилац навео у пореској пријави а сагласно наведеним одредбама Закона и Одлуке о просечној цени квадратног метра непокретности на територији општине Петровац на Млави којом је регулисана просечна цена квадратног метра непокретности по зонама, и Одлуке о утврђивању елемената пореза на имовину за територију општине Петровац на Млави којом су регулисане стопе за обрачун пореза на имовину, зоне и стопе амотизације на вредност непокретности, јер је тужилац власник предметних непокретности.

Суд је ценио наводе тужбе којима тужилац оспорава правилност решења туженог тј. да је тужени орган уместо првостепеног органа утврђивао чињенично стање и примењивао материјално правне одредбе, па с обзиром на напред наведено и стање списка предмета налази да су исти неосновани. Ово стога јер тужени орган оспореним решењем није допуњавао разлоге правостепеног решења, јер је у

о жалбеном решењу првостепени орган навео чињенично стање и материјално правне прописе које је применио приликом утврђивања предметне пореске обавезе, а тужени орган је приликом оцена навода жалбе, само, жалиоцу указао – објаснио методологију како је првостепени орган пореску обавезу утврдио.

Суд је ценио и остале наводе поднете тужбе, па с обзиром на стање списка предмета и напред наведено налази да не могу бити од утицаја на доношење другачије одлуке суда у овој управној ствари.

Са напред изнетог, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, суд је тужбу одбио као неосновану и на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 12.05.2017. године, 25 У 7171/15

Записничар
Данијела Поповић, с.р.

Председник већа-судија
Душица Маринковић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ТП